

Tóth Erzsébet

Talált füzetek, 3.*

1995. jún. 21. szerda

Marno küldött három verset. Ma jó volt bent lenni, nem voltam ideges. Bejött Darvasi Laci is. Nagyon kedves, csak egy kicsit nagyra tartja magát. Ő most az ügyeletes kedvenc, és ez látszik is rajta. Esterházy tegnapi tévéinterjúját dicsérték kórusban Bata Imre, Kovács és ő. Szerintem pedig nagyon gyöngye volt. Csak hümmögött, hammogott, egy fél percig gondolkodott egy negyed mondat előtt. Ő, a „mester”, most úgy döntött, hogy nem Bokros Lajos a hibás, és nem a kormány, hanem mi, mindannyian. Merthogy ennyire futotta belőlünk. Szerintem pedig azoktól futotta ilyenekre, akik rájuk szavaztak. Most aztán nem tudnak mit mondani, mert támadni nem merik a haverjaikat. E. P. is elmehet valahova. Én persze ezt nem mondtam el, egyáltalán nem szólok bele a politizálásukba. Csak Szikszai Karcsi és Darvasi tért ki a tegnapi parlamenti kivonulásra, Karcsi szerint Horn nem sokáig lesz már min.elnök. És mindenki úgy látta, hogy másnapos volt. Horn teljesen hülye. Ma este hallottam, hogy visszavonta az egészet, mert úgy értékelte a tegnapi ülészakot, hogy az ellenzék elhatárolta magát a szélsőségektől. Hát ez egy paprikajancsi, akit Pethő Iván rángat. P. Gyuri hívott, hogy a jövő héten menjek el hozzájuk, Deszka, a felsége nem lesz otthon, majd dumálunk. Nem tudom, elmenjek-e. Csak Csordás miatt mennék, de az is olyan megalázó, hogy csak Gábor miatt beszélgessek Gyurival. Megbeszéltük, hogy elmegyünk Tokajba és Csobánkára is. Ha legalább lenne egy kis esély, hogy G. is ott lesz. Persze, így vagy úgy, de én úgyis arra készülök, hogy ott lesz.

Jún. 25. vasárnap

Csütörtökön, az absztinenciám 13. napján nem tudom, mi ütött belém, de nem bírtam tovább. Szép, laza sörözésnek indult, persze, jó pár üveg lett belőle.

TÓTH ERZSÉBET (1951) József Attila-díjas és Babérkoszorús költő. Legutóbb megjelent kötete: *Kínai legyező* (Nap Kiadó, 2021).

* Naplórészlet a *Szilánkok egy életrajzból* című készülő könyvből.

Pénteken, amilyen hülye voltam, bementem, mert Kovács Zoltán főszerkesztő hívott, hogy menjek be a versek miatt. Nagyon rosszul éreztem magam, és úgy is néztem ki. Ahogy bementem, Z. rögtön azt kérdezte: Valami baj van? Nincs semmi, csak nem jól érzem magam – mondtam. Miért, ennyire látszik? Én rögtön észrevettem – így Z. Ez valahogy jólesett, bár szégyelltem magam. És hogy minek jöttem be? Elég lett volna telefonálni. Haza is jöttem rögtön, utána itthon voltam rosszul. Szombat-vasárnap is iszonyú rossz idő volt, egy kicsit takarítottam, olvastam. Megint két nap ment a pokolba az ivás miatt. Ágiék telefonáltak, hogy Laci 21-én jön, 8.50-kor érkezik. Marha jó. Miklós hazajön 30-án, két hónap távollét után, és nem lehetünk egyedül nyugodtan, mert Laci őfelsége itt fog tanyázni. Miklós tegnap hívott, de nem voltam itthon, Anyunál aludtam. Csalódott és szomorú volt a hangja.

Július 1. szombat

Dél előtt anyunál voltam, segítettem neki főzni, megebédeltünk, és hazajöttem. A takarítást egy kis időre felfüggesztettem, mert nagyon nagy kánikula van. Direkt jó, hogy nem volt napozás. Elmúlt nyarakon ilyen időkben elképzelhetetlen lett volna, hogy ne a Széchenyin aszalódjunk. A múlt hét elég jól telt az ÉS-nél, nem volt semmi zűr. Tegnap az Alkotmánybíróság törvénytelennek ítélte a Bokros-program jó néhány pontját, köztük a 44-et is. Így talán nem szűnik meg a *Jelenkor*. Hétfőn ott volt az asztalom M. G. újabb levele és két verse. Én ostoba, azt reméltem?, hogy már nem kapok tőle több levelet. Úgy képzeltem, legutóbbi levelemben „lelepleztem” magam, és ha valóban G. írja a leveleket, akkor azért nem ír, ha M. G., akkor kellőképpen elriasztottam. Hát nem úsztam meg ilyen könnyen. Skizofréniám újabb lökéseket kapott. Van egy mondat a levélben: „Utolsó nekem írott levelében olvastam, hogy udvariatlan volt hozzám. Ezek szerint nem minden nekem szánt sora érkezett meg, mert leveleiben érdemtelenül sok dicséretet és kedvességet kaptam, de udvariatlanságot egy szót sem. (Ellenőriztem.)” Ez arra utal, hogy észrevett valamit? Ezen kívül ismét visszatér arra, hogy szóljak róla pár sort az érdekében a *Jelenkornál*. A két vers egyenesen elképesztő. Az egyik címe: Jim Morrison. Fölfedeztem benne három kifejezést, ami az általam Gábornak küldött versekben is szerepelnek: vasa verve, gögös, villámai. A másik címe *Tagadás az egész*. Nem az én életem, nem az én bolygóm, nem az én országom stb., de van még tollam és van még papírom. Úgy képzeltem, ez a vers az én levelemre írt válasz, amelyben azt írtam: „Nem mondhatod, hogy nem.” Tízszer mondja, hogy „nem” egyetlen versben. „Paplanom ölel hidegen” – ez pedig mintha arra utalna, amikor azt írtam: „Mint egy unalmas szerető, szól hozzám a hűvös, huzat nélküli paplan.” – Lehetséges ennyi véletlen? És a bélyeg a borítékon! Az utóbbi három levélben a bélyeg ugyanolyan, mint amelyeneket én küldtem G.-nek, és utoljára már M. G.-nek is én adtam föl a levelet, nem adtam oda a titkárnőnek, így akartam tudtára hozni,

hogy észrevettem a jelzést. Olyan vagyok, mint egy Columbo. Van egy nagyon erős gyanúm, és ahhoz gyűjtöm az adatokat. Néha nagyon szánalmasnak érzem magam, néha meg fél délutánokra elgyöngülök, és nem tudok másra gondolni, csakhogy ez nem lehet másként. Még nem válaszoltam, de nem húzhatom sokáig, valamit írnom kell. A napokban fog megjelenni a *Kortárs*, benne két verssemmel. Nagyon várom. Persze, az is lehet, hogy nem is kerül a kezébe. Miklóstól megkaptam a harmadik levelet is, én is írtam neki, de nem nagy lelkesedéssel. Nem szeretném, ha észrevenné. Úgy cigarettázom, szinte harapom a cigarettát. Nem tudom, mi ez. Tehetetlenség, izgatottság, félelem, bizonytalanság, düh, bosszúság, méreg, hiány, vágy, nyomorúság, butaság, hülyeség, pótcselekvés, önsorsrontás. Szomorúság, remény. G. is dohányzik. Így közelebb érzem magam hozzá. Elképzelem, hogy ő mit érez, ha szívja a füstöt. Amikor sört iszom, őt látom sörösüveggel a kezében. Elképzelem a mámort, amit érez. Azelőtt éjjel, hogy utoljára találkoztunk a Könyvhéten, azt álmodtam, hogy szerelmeskedtünk. Olyan fantasztikus élmény volt, és olyan valóságos, hogy fölébredtem. Negyed öt volt, kinyitottam az ablakot, de nem volt ott. Azóta gyakran eszembe jut ez. Úgy gondolom, ez csak jót jelenthet. Közben azt mondta, hogy éljek vele, én pedig, hogy várjunk még, ne siessünk annyira, de ő már nem tudott várni, a végére értünk. Vajon ez nem valóságos élmény? Csak nehogy megbolonduljak. Verset megint nem tudok írni.

Július 3. hétfő

Melegfront. 32 Celsius. Ennek ellenére a hallt kitakarítottam. Az akácot behoztam a szobába, hogy a macska rá tudjon mászni, a pálmát kivittem. Más változást egyedül nem tudtam végrehajtani, nem akarok sérvet kapni. Miklós-nak kellene levelet írnom.

Szeptember 12. KORFU

Tegnap 6 órakor érkeztünk meg. 13^h-ra jött értünk Miklós, de már semmit nem tudtam csinálni, reggel óta összepakolva vártam. A repülőtéren már nem voltam olyan ideges, mint tavaly. Miklós aranyos volt. A repülőn egy boglyas hajú, helyes fiú ült mellettünk, sokat mosolygott rám. Lehet, hogy az idegességtől. Nem zuhantunk le. Evéssel, ivással telt el az egy és negyed óra, ami a repülőút. Taxival mentünk a szállodába, ezt is a Neckermann fizette. A szoba nem olyan lakályos, mint Krétán, de meg lehet szokni. Az első kis fehér gyíkot tegnap láttam, de anyunak nem szóltam, nem akartam idegesíteni. A vacsora fantasztikus volt. Svédasztal, mindenki azt választ, amit akar. Salátát, zöldséget, túrót, olajbogyót, egy szelet húst és szőlőt ettem. A szőlő mézédés. Minden nagyon finom volt, a reggeli ugyanaz. Sok magyar van, nem lehet olyan nyugodtan

beszélni össze-vissza, mint tavaly, amikor szinte csak ketten voltunk magyarok. Ma reggel kiderült, hogy kifogyott az elem a fényképezőgépből. Közel van a beach, de meg se közelíti a krétai strandunkat, az egy teljesen civilizáció nélküli part volt, ez nem olyan, de még nem próbáltuk ki. Én már akartam fürdeni, de Anyu nem érzi jól magát. 14.30-ra jön a nő, elmondja, hogy mi a helyzet, buszjáratok, kirándulások stb.

Szeptember 13. szerda

Tegnap sorozatos csapások értek bennünket. Lekéstük a neckermannos nővel a találkozást, mert nem állítottam előre az órát. Aztán bementünk busszal Korfura, de a buszok csak bizonyos időközökben járnak, az utolsó fél nyolckor indul vissza, de nem találtuk a buszmegállót, mert nem onnan indul, ahova érkezik. Legalább egy órát kerestük a buszmegállót, míg végre megtaláltuk. Viszont egy fotós boltban az eladó kicserélte az elemet a fényképezőgépben. Így már tudunk fényképezni. Korfu óvárosa gyönyörű, de még nem tudtuk rendesen megnézni, mert sietni kellett haza. Azután vacsora, olvastam egy kis Camus-t, és fél nyolcig aludtam. Reggel megijedtem, hogy be van borulva, de még nem jött fel a nap. Azután viszont istenien sütött. Az éjjel Gáborral álmodtam, csodás érzés volt, egész nap ezt próbáltam visszaidézni. Elképzelttem, milyen lenne, ha megjelenne itt. Küldtem neki egy képeslapot, de nem írtam rá semmit. Az ÉS-be is küldtem, és Szikszainak is. Miklósnak hagytam egy üzenetet. Egész nap strandoltunk, isteni volt. Ma már Anyu is bejött a vízbe. Ma hiába vártuk Babiloni Esmeraldát (a neckermannos nő), talán holnap megjön. (Enikőre várva.) Mindjárt megyünk vacsorázni. Szemközt Görögország partjait látjuk, ha kinézünk a balkonról.

Szeptember 14. csütörtök

Ma hajszál híján ismét elkerültük Babilonit. 17.15-re írta a papírra, hogy menjünk, mi ott voltunk, és már menni akart. Mondtuk neki, hogy mit írt föl nekünk, úgy tett, mintha nem tehetne semmiről. Röviden azért szóba állt velünk, de kezdetben nagyon flegma volt. A végére felengedett. Anyu mindig Krétára hivatkozott, erre ő persze bepörgött. Most viszont zuhog az eső, és igaz, ami igaz, ez Krétán soha nem fordult elő. Már reggel be volt borulva egy kicsit, és úgy döntöttünk, hogy ilyen időben inkább városnézésre indulunk. 10 órakor felszálltunk a buszra, és a 14.30-assal jöttünk vissza. Most már nyugodtabban sétáltunk, a város csodálatosabb, nagyobb, mint első nap láttuk. Kis zezzugos utcák, bazársorok, az ember mindig azt hiszi, hogy eltévedt. Valahol erődöt is láttunk, a régit vagy az újat, ez csak akkor fog kiderülni, ha térképet is viszünk. Két szép vendéglőbe is beültünk, én kólát ittam, az anyu kávéját. 1000 drachmát

fizettünk mindkét helyen, jó sok. Eszméletlen sok ékszerbolt, népművészeti kütyük, csecsebecsék mindenütt. Egy helyen véletlenül levertem egy tengeri korallt, azonnal kifizettették velem (1000 drachma). Az egyik helyen a nő megdicsérte a ruhámat (a hosszú indiait). Olyan sokan megbámulnak, feltűnően néznek, hogy megkérdeztem anyut, van-e rajtam valami furcsa. Azt mondta, hogy nem, csak szép ez a ruha, jól le vagyok barnulva, és a hajam is jó. Érdekes, hogy én nem érzékelem. Szeretnék még sokat sétálni Korfun. Most mindenesetre várjuk, hogy elálljon az eső. Ha nem áll el fél 8-9-ig, akkor nem tudunk elmenni vacsorázni, mert nincs esernyőnk. Pedig az a nap fénypontja. A vacsora.

Szeptember 15. péntek

Van itt a szállodában két bolond nő is, értelmi fogyatékosok (Dawn-kór talán,) tegnap este fél tízkor eszméletlen műsort adtak pont a balkonunk alatt. Angolul rikácsolt az egyik, de éktelenül, erre lettünk figyelmesek. Annyit értettem, hogy „te mindig mérges vagy, ha én valahova el akarok menni”. „Menj egyedül, menj már! Diszkó.” Mikor kinéztünk, hatalmas röhögésben törhettünk volna ki, ha mertünk volna anyuval, de csak kuncogtunk. Cudarul ki voltak öltözve, a magasabbik, aki rikácsolt, hosszú, piros ruhában volt, a kisebbik és kövérebbik meg úgy nézett ki, mint amikor egy félbevágott krumplira ráadnak egy fehér báli ruhát. Ő volt megsértődve, a másik meg veszekedett vele. Elindult két lépést, aztán visszajött hármat. A másik utána. Kb. egy fél óra alatt értek el az étteremig, de még ott is hallani lehetett a hangjukat. Mi viszont nevtünk egy jót, és megállapítottuk, hogy mi még diszkóba se tudnánk menni, mert nem hoztuk a báli ruhánkat. Egyébként is vacsora után mindig hazajövünk, 9-10-ig olvasunk, aztán úgy alszunk, mint akit fejbe vágunk. Néha fél három körül a hazatérők hangoskodására ébredünk, kettőig van nyitva a bár, de azután alszunk tovább. Szúnyogok nincsenek. Ma is 8-kor keltem föl, fél 11-re értem le a strandra. Már nem volt nádtetejű napernyő, ágyat is csak a rozogábbak közül kaptunk. Fél négyig napoztunk, négerré aszaltuk magunkat. Ma este fél nyolc és nyolc között kell hívnom a Miklóst, nyilván csak akkor szabad neki a neje miatt beszélni. Kíváncsi vagyok, mi van otthon, szeretném már hallani a hangját.

Szeptember 18. hétfő

Péntek este nagyon nehezen sikerült beszélnem Miklóssal. Szombaton megint Korfu, egész nap. Lejártuk a lábunkat, Miklósnak hagytam üzenetet. Vasárnap délig napozás, aztán elromlott az idő, a szobában olvastunk délután. Még fáztunk is. Miklósnak ismét egy üzenet. Ma megint napozás. Hajat mostam. Elhatároztuk, hogy jövőre Tuniszba megyünk, az már Afrika (Camus). Voltunk Európában, Amerikában, még Afrikában nem. Kiolvastam a Garcia Márquez-könyvet,

elég jó, de mégsem az igazi. Camus félbehagyva hever az ágyon. Most a *Hitelt* nézegetem. Egy *Kortársat* és egy *Holmit* már kivégeztem. Elolvastam a *Tekintetben* egy Kiss Anna-interjút, az nagyon jó.

Október 15. vasárnap

Hazajöttünk Korfuról, ami fontos volt ott, az, gondolom, bekerül majd ebbe a naplóba. Tegnap háromszor is fölhívott valaki, de nem szólt bele. Az üzenet-rögzítőn is volt három hívás, egyetlen szó nélkül. Szinte beleborzongtam, mert az jutott eszembe, hogy G. az. Így válaszol az üres képeslapomra. De jó lenne. Az az igazság, hogy már péntek óta rá gondolok. Pénteken Dérczy Péterrel dolgoztunk az *ÉS*-antológia végső változatán, s miközben csináltuk, végig arra gondoltam, milyen lenne ugyanez G-vel. Lehet, hogy annyira elrontottam az egészet, hogy soha többé nem fogunk beszélni egymással. Utoljára az egyik tokaji írótalálkozón (89–90-ben?) ültem mellette, akkor, amikor azt a sok, általuk kiadott könyvet adta. Akkor kérdezett tőlem utoljára valamit, hogy miért nem írok, és hogy miért nem mentem el Szederkényi temetésére. Ezután öt évig nem találkoztunk. És akkor idén jött ez az örület. Most Dérczytől tudom, hogy 26-án Csorba Győzőre fognak emlékezni, ő, Bertók és Parti Nagy Lajos. (Eszembe jut, Lajoska mit mondott akkor, amikor először kértem tőle verset az *ÉS*-be: „De Erzs! Ki ad verset az *ÉS*-be?” Nem is értettem, mit ért ezen.) Most meg már bőszen ír ő is, ha úgy adódik. Nem hiszem, hogy el merek menni. Már kétszer nem mentem el oda, ahol biztosan tudtam, hogy G. ott lesz. De hiszen megígértem neki, hogy eltűnök újra. De az idén Tokajban és Pozsonyban is reménykedtem, hogy ott lesz. Ha Debrecenbe sem jön el, akkor azt hiszem, be kell vallanom, hogy tényleg nem akar velem találkozni. M. G. két versét leadtam, mielőtt elmentem nyaralni, de csak szept. 26-án írt egy furcsa, verses levelet, és egy elég rossz verset. Az furcsa, hogy nem reagált rögtön a megjelenésre, hiszen egy kezdő költő szerintem nem létezik, hogy ne figyelje a megjelenéseket. Nem reagált arra sem, hogy azt írtam, nem vagyok beszélő viszonyban a *Jelenkor* szerkesztőivel. Ez is gyanús. Ha lenne bátorságom, azt kellene írnom neki, hogy hívjon föl, vagy látogasson meg a szerkesztőségben, ha egyszer Pesten jár. Ha szemtől szemben állnék ezzel az M. G. nevű illetővel, csak akkor hinném el, hogy azokat a verseket nem Csordás írta. Vagy akkor sem? Totális tudathasadás. Közben meghalt Miklós édesanyja. Különös, de mintha mindketten megnyugodtunk volna. Szegény, már olyan régen haldoklott, hogy ez már csak megváltás volt. Miklós mellett, illetve az érzéstől, hogy tudom, mennyire szeret, nagyon megnyugszom. Még így is, hogy csak titokban van nekem, iszonyú nyugalom áraszt el néha, nem szabad ezt a nyugalmat feladnom. Azt hiszem, már csak G. kedvéért lennék képes feladni, de érte gondolkodás nélkül. „Aki kettőt-hármat szeret, nincsen arra jó világ.” Hát nincs. Korfu nagyon jó hatással volt rám, egyszerűen sütött a férfiakból, hogy tetszem nekik, a strandon,

az utcán, az étteremben, mindenhol. Az egyik pincérrel komolyan flörtöltem, azt hiszem, az Anyu is észrevette, de nem szólt. Itthon ilyesmire nem nagyon adódik lehetőség. Itthon mindenki ismer, s ha tetszem is nekik, nem mutatják. Amikor Pozsonyba mentünk, nem volt valami jó napom, Pálincás Gyuri is valahogy más volt, mint szokott lenni, visszafogottabb, szomorúbb. Talán Györgyi elmondta neki, hogy Miklós itt lakik nálam, persze mindez csak azért volt, hogy elmondja a Gyurinak, hogy hátha elmondja Gábornak. Gyurival még mindig úgy beszélek, hogy hátha továbbadja G.-nek. Nem sejtettem, hogy férfiak egymás között meg sem említik a nő nevét, akinél esetleg úgy érzik, játékban vannak. Mindegy. Pozsonyban azt mondja nekem Gyuri: Neked is szülnöd kéne egy gyereket, az jót tenne, mindent megváltoztat, egy nőnek gyereket kell szülnie. Nem haragudtam meg rá ezért, csak annyit mondtam, hogy ahhoz két ember kell, nekem olyan férfi kell, aki fel is neveli velem a gyereket. Sajnálom az apa nélküli gyerekeket. Gondoljon, amit akar. Most Karcsi, Zalán, Gyuri, Cipy, Györgyi is úgy tudja, hogy Miklóssal élek. Ami igaz is, csak éjjelre megy haza, én meg böögök reggelig. Jobb is így, legalább békén hagynak egy kicsit. Lehet, hogy így fogom leélni az életemet. Van egy pasim, éjjelre szabad vagyok. De akkor meg sírok és alszom. Már egész jól belejöttem ebbe. Valójában egyetlen emberrel éltem együtt, Csordással, aki az egyik szilveszter napján küldött egy táviratot: „estére ott leszek”. Aztán 3-4 hónapig el se ment. Ő volt az, aki azt mondta, nem nyugszik addig, míg a felesége nem leszek. Én meg pont akkor szerettem bele másba, és ő azonnal elment, mert megérezte rajtam. Most meg már más a felesége, én meg még mindig azt várom, hogy térjünk vissza erre a kérdésre. Néha szörnyen nevetségesnek érzem magam. Vagy legalább kiábrándulhatnék belőle, és teljes szívemből csak Miklóst szeretném?

Október 16. hétfő

Ma is hívott az illető, aki nem óhajt beleszólni a telefonba. Egyszer az üzenet-rögzítőn is hallgatott. Nem akarok félni ezért. De jó, hogy van kaputelefon, és kulcsra lehet zárni a kaput. Ma elég jó napom volt, kaptam három szép verset (Dobai, Zalán, Háy J.) és egy negyediket is, egy ismeretlen pozsonyi költőtől. Dobai versét a felesége, Máté Mária hozta, szép, ötven körüli ősz hajú nő. Később megtudom: doktornő. Mondtam neki, örülök, hogy Péter általában rögtön küld verset, ha kérek tőle. „Őt meg lehet venni az ilyen levelekkel” – mondta mosolyogva. Én pedig mindig elégedetlen vagyok, suta, esdeklő leveleimmel. Mindegy, a lényeg, hogy itt a vers. Iszonyú szép, olyan, mint a *Találkozás*. A lány (Mariann), aki Edina helyett tördeli a lapot, szörnyen agresszív, fennhéjázó hangon beszél mindenkivel, főleg, ha nincs igaza, és többnyire nincs. Azt hiszem, nagyon primitív, és semmi érzéke nincs ehhez a munkához. Karácsonyra én is szeretnék egy szép verset írni, már éppen ideje volna. Talán ezekről a néma telefonokról kéne írni, vagy Korfuról.

Október 17. kedd

Tegnap háromszor szólt a telefon, egyszer felvettem, kétszer az üzenetrögzítő kapcsolt be, de ez már tíz körül volt, kihúztam a zsinórt. Ma este hatkor hívott, azóta nem. Olyan idegesség jött rám, csak ültem egy óráig, aztán kimentem söréért. Pedig félttem az utcán. De a sör egy kicsit elmulasztja a félelmet. F. I. – egy régi őrült zaklatóm – nem lehet, ő beleszólna, azt hiszem. Még mindig abban reménykedem, hogy talán G. Istenem, de jó lenne. Ma az ezüstöket vittük be a városba Anyuval, mert a kocsijavítás elvitte a pénzünket. Közben Miklós háromszor keresett. Sajnos tegnap nem mondta, hogy ma rá fog érni, mert akkor itthon maradtam volna. Most megint a telefonbetyár hívott. Egy kicsit ideges vagyok.

November 21.

Majd elmondanom holnap, mert ma nem tudom, pedig két napja ezt az álmod élelem, és ezért élek. Nyár elején volt egy ilyen álom, de még az sem volt ilyen hatásos. Ez teljesen leterített, illetve életre keltett. Ma feküdtem az ágyon, teljes depresszióban, illetve a finomabb depresszióban, amikor csörgött a telefon, és nem tudom, miért, de fölvettem. Kovács Zoli volt, az antológiáról kérdezett, hogy holnap bemegyek-e, és mindenfélét kérdezett, „Jól van, szívem” – mondta, holnap megbeszéljük, ehhez képest este hét óra volt, és egy éve még, mióta az ÉS-ben vagyok, nem hívott itthon, talán megjíted, hogy megsértődtem valamiért. Ezt is majd holnap leírom.

1996. február 5. hétfő

Jó sokat kihagytam megint. Miklós akkor elég durván lerendezte a telefonbetyárt: „Ha még egyszer zaklatni meri a feleségemet, feljelentem. Tudom ki maga.” Nem is hívott azóta. Valamikor, pár nappal azután volt az Írók Boltjában emlékezés Csorba Győzőre. Vettem egy mély lélegzetet, és elmentem. Rossz volt, mert G. egyszer sem nézett rám, s mintha még külön dühös is lett volna. Szóval nem volt természetes. Iszonyú feszült voltam. P. N. L. aranyos volt, odajött és megpuszilt. Balla Zsófival és Koszta Gabival beszélgettem elég felületesen. K. G. mintha terhes lett volna. Talán ez is közrejátszhatott, hogy elhatároztam, soha nem megyek el többé, ahol tudom, hogy G. is ott lesz. Eddig már kétszer meg tudtam állni, nem mentem el a *Jelenkor*-délutánra és Mészöly születésnapjára. Persze, az is lehet, hogy észre sem veszi. Muszáj volt radikálisan csökkenteni a bennem levő feszültséget, mert már nehezen bírtam. A karácsonyi szám nagyon jól sikerült, de én nem írtam bele verset. Illetve írtam egyet, de aztán nem adtam le. Nem mertem. Ez se jó így. Egy hónapja nem ittam semmit, és

nem is hiányzik. Sokkal jobban érzem magam... Közben más emberek is elterelik a figyelmemet G.-ről. Kemény, Tandori, Dobai Péter, hogy csak a legfontosabbakat említsem. Nagyon szomorú, hogy G.-vel kapcsolatos álmaim és képzelődéseim irreálisak, de muszáj élnem, nem szabad vele foglalkoznom. Ha ebben az évben sem tudok visszatálcálni a költészethez, akkor nem is tudom, sikerül-e még valaha. Semmivel nem vagyok elégedett, amit írok, pedig az is nagyon kevés. Ma is bent volt Péter, mostanában gyanúsán sokat jár be, aranyosan átölelt, beszéltünk egy pár szót. Karcsival is kibékültem, igaz, nem volt az összeveszés, csak megharagudott rám egy kicsit. Soha nem gondoltam volna, hogy így megszeretem az ÉS-t. Úgy tűnik, csak rajtam áll, hogy addig legyek itt, ameddig akarok. Február 1-től 40 ezer forintról 50 ezerre emelkedett a fizetésem. Persze ez sem valami sok, de mégis jólesik. Már ebben az évben is álmodtam G.-vel, pedig igyekszem nem gondolni rá. Miklóssal kedvesebb vagyok, és ő is. Jó érzés, hogy van. Csak verset írni nem sikerül. Remélem, ha tudom tartani a fogadalmamat, írni is tudok majd. Türelem, türelem! Szörnyű érzés, de néha úgy érzem, alapvető szavakat felejték el. Ma például percekig nem jutott eszembe a „szimmetria”. Főleg beszéd közben fordul elő. Bár csak képzelődnék. Sokszor nagyon ver a szívem, főleg éjszaka. Újra elkezdtem tornázni. Remélem, csak hipochondria. Három regényt olvasok egyszerre. Musil *Tulajdonságok nélküli embere*, Doderertől a *Strudlhoff lépcső* és Proust: *Szodoma és Gomorra*. Plusz a Jack Kerouac-regény: *Művésztelep* és mindenféle egyéb. Pedig ha csak olvasok, soha nem veszem rá magam az írásra. Nem tudom, hogyan kényszerítsem magam.

(Folytatjuk)